

Teun, 3Ac

De Corona-nachtmerrie

Ik lag in bed. Ik keek naar buiten. Het was een donkere nacht. De tijden van Corona waren uitgebroken. Corona is een extreem besmettelijke en zeer gevaarlijke ziekte. Mijn moeder is gisteren overleden en mijn vader ligt op de IC aan de beademing. Het gebeurde allemaal heel erg snel. Wat moet ik nou doen? Alle ellende begon 1 week geleden...

‘Niels! Kom nou eens uit bed!’ Ik schrok wakker. ‘Wat een nare droom.’ ‘Wat heb je gedroomd?’ zei mijn moeder. ‘Ik droomde dat Corona in Nederland was aangekomen, dat ik niet meer naar school mocht en binnen moest blijven.’ Ik keek op de klok. ‘Nee hè, alweer verslapen!’ Ik sprong uit bed, kleepte me aan, at wat, poetste mijn tanden en sprong zo snel mogelijk op de fiets.

Eenmaal aangekomen op school rende ik naar het natuurkundelokaal. ‘Alweer te laat?’ ‘Het spijt me heel erg, ik heb me weer verslapen.’ ‘Ga maar snel zitten’, zei de docent.

Na school ging ik weer naar huis. Toen ik thuiskwam keek mijn moeder me heel dramatisch aan. ‘Wat is er?’

‘De eerste persoon in Nederland is besmet met corona.’

‘En nu?’ zei ik. Aangezien corona een zeer besmettelijke ziekte is, wist ik dat het vanaf nu heel snel zou gaan. ‘De premier geeft vanavond een persconferentie, dus dan horen we wel aan wat ze willen gaan doen.’

‘Snel! Zet de Televisie aan! Het is al 19.00 uur!’ ‘Jaja.’

‘Op dit moment zijn er al tien besmettingen en twee doden.’ zei de premier. ‘Aangezien dit zo snel is gegaan in maar 5 uur, besluiten wij bij deze al om geen handen meer te schudden en zo veel mogelijk binnen te blijven. De scholen blijven nog wel even open, want er moet nog onderzoek worden gedaan of Corona ook makkelijk kan worden overgedragen bij jongeren.’

Ik maakte me best wel veel zorgen. Mijn moeder is een paar maanden geleden bijna overleden bij een auto-ongeluk en haar milt moest worden verwijderd. Dit betekent dat ze erg kwetsbaar is. Mijn vader heeft slokdarmkanker en is daarom ook erg kwetsbaar. ‘Ik ben bang mam.’ zei ik. ‘Waarvoor dan?’

‘Nou, jij en papa vallen beide onder de risicogroep en ik ben gewoon bang dat jullie iets overkomt.’

‘Maak je maar geen zorgen.’ zei ze. ‘Zorgen gaan je helemaal niet verder helpen. En al overlijdt ik eraan, dan kan je er toch ook niks aan doen. Geniet gewoon van elk moment in je leven’ zei ze.

We gaven een knuffel. Ik heb eigenlijk altijd al een goede band met mijn moeder gehad. ‘Nu gaan slapen!’ zei ze. ‘Het is al laat.’

Ik kon niet slapen. Ik lag nog na te denken over de hele situatie. Al die mensen die worden ontslagen. Ook gaat de overheid enorme leningen aanvragen. Wat er nu gebeurt komt in de geschiedenisboeken terecht en zal veel effect hebben op onze toekomst. Het is eigenlijk best

wel raar dat er aan de andere kant van de wereld iemand een vleermuis opeet en ervoor zorgt dat nu zoveel mensen doodgaan.

Een paar dagen later was er al aangekondigd dat alle scholen de komende drie weken dicht bleven. We kregen online lessen en moesten al ons huiswerk gewoon maken via online studieplanners. Om me heen kende ik al best wel wat mensen die besmet waren met Corona.

Boodschappen werden door familie voor ons gedaan, aangezien zowel mijn vader als moeder risicogevallen zijn.

Midden in de nacht werd ik opeens wakker gemaakt door mijn vader. Hij zag er heel verdrietig uit. 'Wat is er?' vroeg ik. 'Je moeder ligt op de IC aan de beademing. De kans op overleven is 0,01%. Het is gewoon heel erg snel gegaan. Waarschijnlijk is ze binnen nu en een uur overleden.' Ik huilde. Ik denk dat ik nog nooit zo hard heb gehuild. Ik was altijd heel close met haar. Waarom moest dit nou precies haar overkomen?! Het is gewoon niet eerlijk! We reden zo snel mogelijk naar het ziekenhuis. We mochten niet eens in de buurt komen. Door een raam konden we haar zien liggen. Ik probeerde mijn tranen binnen te houden. 'Ik heb niet eens afscheid kunnen nemen.' zei ik. Ik knuffelde mijn vader. En daar kwam de dokter dan aan, met het vreselijke nieuws wat er al de hele tijd aan zou komen. 'Het spijt ons zeer, maar uw vrouw is overleden.' Die zin bleef voor de rest van mijn leven in mijn hoofd hangen.

Ik kon het nog steeds niet geloven. Af en toe leek het wel een droom en probeerde ik mezelf wakker te maken. Waarom gebeurde dit? Waarom?!

Het lastigste van dit alles is erover heen komen. De dagen hierna kon ik maar niet in slaap komen. Ik merkte ook aan mijn vader dat hij een erg moeilijke tijd had. 'Samen komen we hierdoorheen.' zei hij. De laatste dagen begon mijn vader steeds meer te kuchen. Ik dacht dat het onschuldig was, maar op een gegeven moment hoestte hij wel heel erg hard en besloten we naar de huisarts te gaan. De huisarts was helemaal ingepakt als bescherming tegen besmettingen. Hij zei dat we voor de zekerheid een Coronatest gingen uitvoeren. Ik en mijn vader wachtten in de wachtkamer zenuwachtig op de uitslag. Na een kwartier kwam hij terug met een treurig gezicht. 'De test is positief. Aangezien u een risicogeval bent kijken we de komende dagen nog even aan hoe het loopt. U moet elke dag even langskomen. Mocht u nou heel erg snel achteruitgaan, kom dan zo snel mogelijk.'

De volgende dag ging mijn vader zo erg snel achteruit dat hij snel naar het ziekenhuis moest. De ziekenhuizen raakten langzamerhand ook helemaal vol met een groot beddentekort. Dit betekende dat er nieuwe manieren moesten worden gevonden om alle zwaar getroffen mensen te kunnen beademen. Ik was erg verdrietig. De laatste dagen was ik veel hechter geworden met mijn vader. Wat moet ik nou als beide ouders zouden overlijden? Opeens voelde ik me erg eenzaam.

Vijf dagen later is mijn vader gelukkig nog steeds in leven. Hij is echter in coma. De dokter zegt dat hij in principe binnen een paar weken weer wakker zou moeten worden. De beademingsapparatuur heeft echter wel gezorgd voor levenslange schade aan zijn longblaasjes. Dit heeft tot gevolg dat hij eigenlijk de rest van zijn leven invalide is. Hij kan hooguit nog een boodschap doen.

Ik moet zeggen dat ik de laatste dagen veel zelfstandiger ben geworden. Ik woon immers al vijf dagen helemaal op mezelf.

Ik ga vaak langs bij mijn opa's en oma's. Natuurlijk op anderhalve meter afstand. Bij hen voel ik me altijd toch een stukje dichterbij mijn moeder en mijn vader. Ook probeer ik daar vaak afleiding te zoeken.

Vijf weken later.....

Mijn vader is ontwaakt uit zijn coma en zit nu in een rolstoel. De dokters verwachten dat hij binnenkort zelfs weer kan gaan lopen. De schade aan zijn longen is groot, maar de verwachtingen voor de toekomst zijn toch beter dan eerst. Wetenschappers hebben namelijk een bepaald programma bedacht voor alle duizenden overlevenden die aan de beademing hebben gezeten. Hiermee zijn de kansen groot dat de getroffen mensen binnen een half jaar weer bijna in oude conditie zijn. Dit geeft ons allemaal heel veel moed. Toch is het wel raar dit alles. Er is in een hele korte tijd zoveel veranderd. Soms lijkt het wel alsof ik aan het dromen ben.....

Opeens schrok ik wakker. Mijn vader en mijn moeder stonden voor me. 'Gaat het?'

'Wat is er gebeurd?' vroeg ik. 'Je was in coma'

'Waarom?'

'Je was zo erg ziek door het coronavirus, dat je in coma moest worden gebracht.'

THE END